

Ovo je moja kućica! Oduvek je i bila! Bežite ratnici! Viknula je iz krošnje oraha u dvorištu. Napad je bio za nju krajnje smešan, dve motke sa besmisleno dugačkim kanapom između, loš pokušaj čaklji. I lopte od blata.

Čekaj, čekaaaaj, vikala je iz svoje kućice, moram da siđem. Nešto nije kako treba. Sazivam Ratni sastanak!

Svi su se postrojili. Visoko podignute brade, zategnutog konjskog repa i sa blatnjavim tragom na čelu Janja je stajala pred, za glavu višim, dečacima. I drala se na njih. Neverovatno, kako taj tanak piskavi glasić jedne petogodišnje devojčice i šarenilo haljinica nije ugušio njenu moć nad njima.

Ovo uopšte nije u redu! Zašto sad opet zauzimate moju kućicu? Ionako niko od vas ne može ni da se popne na nju bez lopovskog!

Igramo se rata, zar ne? pitao je Boris, najviši od njih. *I osvajanja? Ako hoću, ja mogu da osvojim tvoju kućicu.*

A-ha, baš ti verujem! Ne možeš ni da se popneš sam na nju! viknula je Janja trčeći nazad. U deliću sekunde skokom tigrice izvila je leđa i uhvatila se za tanku granu. Onda je vrhom leve patike stala na minijaturan zarez u kori stabla, desnom rukom dohvatila granu iznad i popela se u svoje skrovište. Kora oraha posle jutarnje svežine je bila veoma klizava. Osećala je to, disala je sa ovim drvetom. Od treće godine kad je tata prvi put podigao na središte da dohvati sazreo orah. Prsti su joj bili zeleni danima posle, al ukus gorko—slatkog, tek sazrelog oraha će ostati godinama što slede. Možda usput nauči da i kad skine tu zelenu koru i ubije

čekićem ljusku, možda ni to nije dovoljno za potpun užitek. Možda mora da veoma pažljivo oljušti i onu tanku kožicu i tako ogoljenog potpuno belog ga zagrije i rastopi na jeziku. Napor do savršenstva. Za njenog tatu, sve mora da bude savršeno.

Boris je otrčao do svog utvrđenja. Na drvo kajsije je bilo lako popeti se, grane su se račvale kao stepenice, imao je svoju dnevnu sobu na drugom spratu sa udobnom foteljom od starih jastuka. I drveni okvir odbačenog prozora sa ispucalom belom farbom. Odatle je mogao sve da vidi, čak i ulaznu kapiju. Kroz prozor. Samo što mama nikad nije otvarala tu kapiju, od onog dana. Najbolje mesto. Ovde Boris može da je na miru sačeka. Da je prvi ugleda kad dođe i svečano urami u svoj okvir. Znao je — zauzeo je najbolje uporište.

Aleksa je posmatrao svog mlađeg brata Mateju iz skrovišta. Nije mogao da skloni pogled, stvar navike. *Moraš, stalno moraš da paziš na njega*, govorili su mu. Uvek ga je svuda vukao sa sobom, držeći ga za ruku cimao ga je levo, desno, do dečije igre, iz tunela. *Autistični spektar*, čuo je mnogo puta iste reči u razgovoru odraslih i ništa mu to nije značilo. Gledao je Mateju kako sedi ispod jelke, miran. Bez opterećenja, sedi i ne vidi ga, ne čuje ga, ne zove ga nikad. Bio je tu a ustvari je trčao negde drugde ispod svih tih nevidljivih prekrivača, preskakao sve u jednom koraku. Imao je brata, u istoj sobi, krevet ispod a nije ga imao. Tog sunčanog dana njegovo drvo trešnje je bilo u punom cvatu, ali pogled nije delovao ništa lepše. Stena odgovornosti velika kao planina.

Samo se Mateja nije pomerao. Nastavljao je da sedi ispod jelke. Nije prisustvovao osvajanjima, Ratnom sastanku, al to više niko od njega nije ni očekivao. Bio je tu, u dvorištu. U bezbedno ograđenom pro-

storu. Njegovo uporište bila je Jelka. Ionako niko i ne bi mogao na nju da se popne. Iglice bi peckale kožu, život je nekad nepravedan. Prevrtao je po rukama nešto što je ličilo na neki privezak, nožić, viljuška, turpija za nokte, otvarač za flaše. Naizmenično ih je otvarao i zatvarao. I opet otvarao. To je bila današnja igra. U njegovom svetu nije se odigravao rat ni borba za drvećem, već jednostavno nabranje mogućnosti. *Ne volim mačke. Mačke imaju kose oči. Zelene oči, gledaju me. Ne volim mačke. Mačke jedu orahe. Orasi su zeleni. Gledaju me.*

Boris je prvi napao. Izazvala ga je, naravno da može da se popne negde gde se obične devojčice penju. U džepu od jakne je držao svoje čaklje, u rukama blatnjave lopte. U prvom zaletu pogodio je u stomak. Blato joj je prekrilo roza macu na majci. Aleksa je leteo za njim, ipak je ovo bila muška igra i onaj ko ne ume, nek se igra sa lutkama. Janja se sve glasnije smejala, izazivajući ih. Ništa nije moglo da je uplaši, ni blato na licu, ni njihovi usklici. Ona je bila Vođa. Ovde u njihovom malom svetu, ona je bila vođa. Boris je zabacio svoje čaklje kao udicu. Janja je skočila na granu iznad da ih dohvati, bila je nadmoćnija, bolja. Uхватила je motku jednom rukom i povukla, gracioznom piruetom obavijajući kanap oko svog tela. I naglo cimnula. Boris je izgubio ravnotežu i pao u svežu travu.

A šta ćeš sad!? Ovo je sad MOJ ratni plen! smejala mu se. Zatim je drugom rukom posegla za krajem kanapa. Daleko je, popela se na vrhove prstiju, jos samo par santimetra. Izvila se u razapetu dijagonalu, jednom nogom zanjihala, držeći se za drvo rukom. Iznenada okliznula se. *Pašću*, pomislila je, ali kanap joj je bio obmotan oko tela, zategavši se obmotao joj se oko vrata. Delić sekunde. *Samo da tata ne sazna,*

izvući će se, ali samo da tata ne sazna. Neće je više pustiti u dvorište. Reći će joj da nije dovoljno dobra za dvorište. Da nije dovoljno dobra ni za šta.

Ove igre sa drugarima iz zgrade su drugačije. Ovde je ona glavna. Batrgala se i kanap joj se sve više stezao oko vrata. Nije mogla da viče. Boris je pokušavao da je uhvati, ali se Janja suviše nervozno praćakala. Kao riba uhvaćena u mrežu, poslednji zraci sunca. Nije mogla da diše. Ceo svet joj se pretvorio u vrtlog glasova, krošnji, oraha, skokova, želja. Aleksa je stajao skamenjen u sredini vriske, srce mu je kucalo sve brže i brže, al nije mogao da se pomeri.

Niko nije primetio kada je Mateja polako ustao, napustio svoju tamnu senku skrovišta. Po tačno utvrđenoj putanji kao robot došao je do već skroz opuštenog Janjinog tela. Popeo se na panj i u jednom dahu presekao smrtonosni kanap svojim nožicom sa priveska. Lagano i uzvišeno kao da svira dobro uvežbanu kompoziciju. Janja je pala na travu, slobodna.

Ne osvrnuvši se Mateja se vratio u svoj svet, seo na vlažnu mahovinu ispod jelke. *Ne volim mačke.*